

פרק ה: הרשאה

מינוי מורשה	מז.	(1) כל בעל-דין יכול למנות מורשה להופיע ולפעול בשמו ובמקומו בפני בית-הדין כל-אימת שאין צורך כי בעל-הדין יופיע ויפעל אישית. (2) הרשאה למורשה תהא בכתב. (3) חבר דיניי בית-הדין הרבני הגדול יקבע נוסח להרשאה.
פעולה ללא הרשאה ומינוי אפוטרופוס לדין	מח.	(4) אם ההרשאה אינה בנוסח כאמור בס"ק (3), יחליט בית-הדין אם לקבלה אם לאו. (1) התברר שבעל-הדין אינו יכול לפעול בעצמו וגם אינו יכול למסור הרשאה כדין ושעיקוב בדין עלול לגרום נזק לבעל הדין, יכול בית-הדין להרשות לאדם אחר לפעול בשם בעל-הדין ולהגן על זכויותיו גם בלי הרשאה בכתב.
העברת הרשאה	מט.	(2) בית-הדין רשאי למנות לפסול-דין, או למי שזקוק לאפוטרופוס, אפוטרופוס לדין אשר ייצגו ייצוג מלא בכל ההליכים בבית-הדין. מורשה על-פי הרשאה יכול, אם הרשאתו מכילה ייפוי-כוח לכך, להעביר את זכויותיו על-פי ההרשאה – כולן או מקצתן – לאחר.
עורכי-דין וטוענים	נ.	(1) כמורשה בבית-הדין כשיר לפעול א. עורך-דין בעל רשיון לפי חוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961. ב. טוען רבני בעל רשיון לפי תקנות הטוענים הרבניים, התשכ"ח-1968.
		(2) בית-הדין יכול להרשות הופעת מורשה לשם פעולה מסוימת או משפט מסוים, אף אם המורשה אינו עורך-דין או טוען רבני מוסמך.
		(3) מורשה שנפסל להופעה, לא יופיע גם שלא בתמורה.
		(4) רשות בית-הדין הנזכרת בס"ק (2) תידרש לגבי כל הופעה וישיבה.
		(5) רב המשמש בקודש, עובד הרבנות או המועצה הדתית או עובד בית-הדין או עובד-מדינה, לא יורשה להופיע בין בתמורה ובין שלא בתמורה, אלא אם כן הוא מופיע בתוקף תפקידו.
הפסקת הופעה במשפט	נא.	בית-הדין יכול להפסיק את הופעתו של כל מורשה במשפט, אם הוא רואה שהמורשה מפריע להוציא דין אמת לאמתו או שאינו מציית להוראת בית-הדין או שאינו מתייחס לבית-הדין בכבוד הראוי.